

ЗАРІЧНЕ

Селище Зарічне раніше ділилось на Погост Зарічний та Колець. Колець – це була неофіційна назва частини Зарічного. Зараз збереглася єдина назва Зарічне. Раніше Зарічне рахувалося населеним пунктом сільського типу, за часів радянської влади, з розвитком економіки, Зарічне стало селищем міського типу. Зараз воно належить до Заріченської селищної ради Заріченського району.

Історія Зарічного налічує декілька віків. Перші згадки про селище відносяться до I половини XV століття. В той час село називалось Погост і належало до Пінського повіту.

До **1861 р.** жителі села були кріпаками. 4 дні в тиждень селяни-кріпаки працювали на пана. Після скасування кріпосного права майже вся земля опинилась у руках поміщиків. До 1839 року було 5 великих поміщиків. Солковський, що мав млин, корови, коні, землю, Блян, що володів до 3-х тисяч га землі, Завадський, Вейгерт, Служевський.

В **1900-1902 рр.** поміщик Завадський судився з селянами за землю, але земля залишилася за селянами. Під час Великої Жовтневої Соціалістичної революції, коли дійшла звістка про перемогу робітників в Петрограді, серед селян почали з'являтися революційні настрої, але до відкритого повстання справа не дійшла.

В **1918 році**, коли на Україну прийшли німці, в селищі відбулося повстання проти гайдамаків. Групу з 12 чоловік очолив Бабич Павло Дмитрович. Група напала на гайдамацький штаб, вбила полковника Ляшкевича, поміщика Доберського. Була обрана районна рада депутатів трудящих на чолі з Бабичем Пилипом Дмитровичем (в Морочно) і сільська на чолі з Кидуном Макаром Григоровичем.

На території діяв партизанський загін, що пізніше в **1919 р.** влився в діючу армію. Загін носив ім'я В.І. Леніна і діяв на території Дубровиця - Зарічне.

Після закінчення громадської війни, коли Західна Україна залишилась у складі панської Польщі, повернулись пани Служевські, але постійно жив у маєтку лише управитель Банківський. Селяни орендували землю в поміщика, за що віддавали йому 1/3 врожаю, або працювали поденно. Заробіток жінок становив 30-50 коп., а чоловіків до 1 карбованця в день.

Після возз'єднання Західної України з Українською РСР в селищі відбулися величезні перетворення. Бідняки одержали землю, відкрилась школа, магазини, приїхали спеціалісти з інших областей України для допомоги населенню. Почав організовуватися колгосп, але напад фашистів на радянську землю перервав мирну працю людей.

Селище окуповане в **липні 1941 р.** Німецько-фашистські загарбники та їх поплічники українські буржуазні націоналісти чинили нечувані звірства над місцевим населенням. Тільки в одному Зарічному руками німців, буржуазних українських націоналістів було замордовано 17 чоловік з місцевого населення, вивезено в Німеччину 12 чоловік, з яких 2 чоловіки не повернулись зовсім. Населення Зарічного, як і весь радянський народ, піднімалося на боротьбу проти німецьких загарбників.

З селища більше 20 чоловік боролись за визволення Батьківщини в партизанських загонах. На території Зарічного діяли партизанські загопи ім.. Богдана Хмельницького, Суворова, Хрущова, Кутузова. Найактивнішими учасниками

партизанського руху були жителі Зарічного т. т. Качанов Микола Захарович (нач. Штабу партизанського загону ім. Суворова, з'єднання Бегми), Прохорович Федір Терентійович, Диковицький Анатолій Іванович (розвідник), Краглевич Іван Лук'янович, Христюк Іван Микитович.

Після звільнення Зарічного Радянською Армією від окупації, населення його з усією енергією взялося знову за відбудову народного господарства. В **1948 р.** в Зарічному був створений колгосп, який почав був організовуватись ще в 1939 р. На час заснування колгоспу ("Прогрес") в ньому було 256 членів колгоспу.

В **1956 році** був приєднаний колгосп "8 березня" с. Старі Коні, в **1958 р.** приєднаний колгосп ім. 20 партз'їзду с. Іванчиці. За післявоєнний час Зарічне з відсталого поліського села перетворилося в культурне селище міського типу.

Смт Зарічне // З історії сіл Зарічненщини. –
Зарічне, 2004. – с.49-51